

Огначало учителя заедно съ ученицитѣ прихнали да се смѣятъ като го видѣли въ това положение, но учителя като се съвзель, досрамѣло го и силно упрѣкналъ себе си въ жестокость спрѣмо това недоразвито дѣте, нещастна рожба на природата и оставено на призвола да го мжчи науката, за което то не е било виновно и ненадарено съ никаква способностъ

Учителя го повикалъ при себе си. Бамбанъ се приближилъ до него съ плахъ, боязливъ погледъ въ който се четѣло голѣмо страдание и съ смутено лице, а разтрѣперанитѣ му устни шепнѣли нѣкакво извинение. Горкиятъ! Въ тази минута учителя билъ готовъ хляяди пжти да му прости за всичко. Отъ този моментъ всичката умраза на учителя къмъ Бамбанъ минала, съжалилъ и обикналъ това онеправдано нещастно създание на майка-природа. Съ него учителя станалъ добъръ приятель. Бамбанъ поласканъ отъ учителскитѣ добри и нѣжни обноски, сладки поощрения и хвалби, той още по ревностно се заловилъ за науката. Но и учительтъ не го оставялъ, той слѣдилъ неговитѣ успѣхи и важдалъ за голѣма негова радостъ, че отъ день на день Бамбанъ почналъ да прави бастунчетата по-прави по малко кждрави и по-чисти. Учителтъ започналъ да вѣрва, че съ врѣме отъ Бамбанъ ще излѣзе нѣщо. Но уви! Три-четири години вече станали, а той все бастунчетата пише.

Единъ пжтъ той (Бамбанъ) се е билъ вмѣкналъ въ залата на учителя, въ която послѣдниятъ прѣдавалъ частни уроци по нѣкои пѣдмети. Тамъ Бамбанъ пише пакъ бастунчетата.

За голѣмо нещастие този учитель билъ замѣстенъ въ друго училище и той е трѣбвало да се прости както съ другитѣ си ученици, така и съ Бамбанъ. Настаналъ послѣдниятъ часъ, часътъ на раздѣлата. Ударилъ и послѣдниятъ звънецъ. Всичкитѣ ученици били силно развълнувани. На лицата на всичкитѣ се четѣло тжга и горестъ за раздѣлата. На мнозина по очитѣ се показали сълзи, а нѣкои даже се опитали да излѣятъ на учителя си цѣлъ птокъ отъ прощални и задушевени слова! Ахъ каква трогателна раздѣла! А какво е станало съ Бамбанъ?